

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **Pharma Agency, s. r. o.**, se sídlem Zelený pruh 1091/111, Praha 4, zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2021, č. j. 28 A 3/2020-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2020, čj. KUKHK-40706/DS/2019/DV-4 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 14. 10. 2019, č. j. MUTN 84676/2019, sp. zn. 2019/2740/ SPR-SR VAL. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona, jehož se dopustila tím, že dne 13. 5. 2019, ve 12:41 hodin, nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla registrační značky X, na pozemní komunikaci I/14, v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, v místě křižovatky se silnicí III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu ze silničního úsekového rychloměru bylo zjištěno, že blíže nezjištěný řidič jel ve výše popsané době a místě rychlostí 74 km/h, resp. 71 km/h po odečtení toleranční odchylky měření 3 km/h dle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii. Za daný přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč společně s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Předně namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda křižovatka ukončuje platnost dopravní značky B20a. Je přesvědčena, že křižovatka ukončuje platnost i této dopravní značky a svá tvrzení opírá o § 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích (dále též „vyhláška č. 294/2015“). Poukazuje na to, že ačkoliv je místní úprava nadřazena obecné úpravě, nelze opomenout, že i místní úprava je upravena právními předpisy. Platnost dopravní značky B20a není ukončena pouze dopravní značkou B20b, nýbrž i křižovatkou samotnou. Trvá na tom, že vozidlo bylo měřeno v úseku, který procházel křižovatkou, jež ve skutečnosti ukončovala jakékoliv rychlostní omezení stanovené místní úpravou. Současně stěžovatelka i její zástupce vyjádřili nesouhlas s vyvěšením neanonymizované verze rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil se závěry krajského soudu.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Následně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.).

[6] Nejvyšší správní soud předně shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 14. 7. 2021, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-33).

[7] Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již zdejší soud zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39,

pokračování

č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (shodně již zmínka v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto kasační soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39.

[8] Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to 1) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo 2) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu. Stěžovatelka nepředestřela žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. V projednávané věci proto zdejší soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelky neshledal.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Ze správního spisu vyplývá, že se stěžovatelka přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona měla dopustit tím, že dne 13. 5. 2019, v 12:41 hodin, nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla na pozemní komunikaci ve směru na obec Svoboda nad Úpou, v místě křižovatky, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Osobnímu vozidlu registrační značky X přitom byla naměřena rychlost jízdy 74 km/h, což po odečtení toleranční odchylky představuje rychlost minimálně 71 km/h. Toto jednání bylo zaznamenáno automatizovaným měřícím zařízením zn. SYDO TRAFFIC VELOCITY v. č. GEMVEL0012. Mezi účastníky je sporné, zda v místě křižovatky platila místní úprava silničního provozu, nebo úprava obecná, neboť na vyřešení této otázky závisí určení nejvyšší povolené rychlosti v daném místě. Není tedy již sporné, zda se na daném úseku předmětné dopravní značení nacházelo, a případně kde.

[11] Krajský soud v rámci vymezeném uplatněnými žalobními body přezkoumal postup správních orgánů a dospěl k přezkoumatelnému závěru, že správní orgány postupovaly v souladu s platnou právní úpravou, v rozhodnutí popsaly, ze kterých důkazů vycházely a tyto důkazy jednoznačně ověřovaly skutek, na základě kterého správní orgány vyslovily svůj závěr. Součástí správního spisu jsou listinné podklady, které umožňují bez důvodných pochybností učinit závěr o skutkovém stavu věci, a také že se stěžovatelka dopustila předmětného přestupku (veřejnoprávní smlouva, návrh vhodného úsekového měření, ověřovací list rychloměru, fotodokumentace, plán dopravního značení aj.). Svědčí o tom tedy v předmětném případě celý komplex

důkazů. Nadto uzavřel, že v souladu s § 76 odst. 1 zákona o silničním provozu je místní úprava pozemních komunikací nadřazená obecné úpravě a nelze se tak odvolávat na vedení hranice křižovatky a její rušení dopravního značení.

[12] Stěžejním v projednávané věci je právní úprava místní úpravy provozu na pozemních komunikacích ve vztahu k obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích. Tato je obsažena v § 76 odst. 1 zákona o silničním provozu a stanoví, že: „*místní úprava provozu na pozemních komunikacích je nadřazená obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích. Přejícná úprava provozu na pozemních komunikacích je nadřazena místní i obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích*“. Z toho vyplývá, že úprava provozu na pozemních komunikacích dopravními značkami (včetně dopravní značky B20a) je nadřazena úpravě provozu stanovené v zákoně o silničním provozu. Za předpokladu, že si místní úprava odporuje s úpravou obecnou, uplatní se právě tento vztah nadřícenosti. Speciální kompetence pro stanovení místní úpravy je pak obvykle svěřována do působnosti okresních úřadů (popř. Ministerstvu dopravy, jedná-li se o dálnice a rychlostní silnice).

[13] Závěry krajského soudu odpovídají ustálené rozhodovací praxi a Nejvyšší správní soud k nim nemá výhrady, které by odůvodnily, aby se věci sám meritorně zabýval.

[14] Nejvyšší správní soud se v minulosti opakovaně zabýval případy, kdy byla důkazní situace podobná té v nyní posuzované věci. Například v rozsudku ze dne 7. 10. 2020, č. j. 6 As 116/2020-42 nebo ze dne 9. 11. 2021, č. j. 2 As 405/2020-40, které se zabývaly totožnou právní úpravou téže místní komunikace. V této souvislosti je vhodné poukázat i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36. Správní spis obsahuje všechny podklady potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, přičemž správní orgány i krajský soud při zjišťování skutkového stavu vycházely právě z nich.

[15] K otázce odlišnosti místní úpravy od obecné právní úpravy lze odkázat například na rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 8. 2006, č. j. 3 As 24/2005-73. Ten se zabýval vztahem obecné úpravy a úpravy přechodné, která je, stejně jako úprava místní, obecné úpravě nadřazena. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že přenosné dopravní značky mají přednost před všemi ostatními značkami a pravidly. Uvedený rozsudek dopadá i na nyní projednávanou věc. Tento vztah nadřícenosti lze označit za „dočasné“ formální i materiální zrušení právní úpravy účinné v daném místě a čase, neboť dopravní značení včetně automatického zařízení bylo dle žádosti Městské policie Trutnov ze dne 5. 4. 2018, č. j. 3238/2018/MP a souhlasu Policie ČR ze dne 2. 5. 2018, č. j. KRPH-42184/Čj-2018-051006, umístěno na dobu určitou (od 1. 6. 2018 do 31. 12. 2022). Ke stejnému závěru ostatně dospěl i Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 28. 7. 2022, č. j. 55 A 33/2022-75, který konstatoval, že: „[m]ístní úprava provozu na pozemních komunikacích tedy vylučuje obecnou úpravu provozu na pozemních komunikacích. S ohledem na ustanovení § 78 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích pak může místní úprava na pozemních komunikacích obstát pouze tehdy, pokud se podaří prokázat, že její stanovení buď „nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích“ nebo „jiný důležitý veřejný zájem“. Tedy že jsou zde relevantní důvody pro to, aby obecná úprava provozu na pozemních komunikacích

pokračování

neplatila. Či jinak, pokud by platila, byla by nebezpečná a současně by ohrožovala plynulost provozu anebo by ohrožovala nějaký jiný důležitý veřejný zájem“. Ačkoliv v projednávané věci není předmětem sporu účelnost dopravního značení, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že smyslem tohoto omezení je ochrana zvýšeného pohybu pěších, kteří vozovku využívají k přechodu na zastávky hromadné dopravy (autobus, vlak).

[16] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelkou vznesená argumentace stran právní úpravy v křižovatce je ve vztahu k projednávané věci zcela lichá. Předmětem posouzení je zde průměrná rychlost motorového vozidla změřená v rámci úsekového měření o délce 117,7 m. Není proto podstatné, jakou rychlostí jel řidič vozidla v místě křižovatky, neboť se nejedná o absolutní rychlost v určitém bodě, nýbrž o průměrnou rychlost měřenou v rámci úseku. Stěžovatelka sama ani netvrdí, že by v křižovatce, po údajném „skončení“ platnosti dopravní značky B20a, řidič okamžitě zrychlil, čímž by docílil průměrné naměřené rychlosti 71 km/h. K tomu je navíc třeba upozornit, že ze správního spisu (konkrétně z listiny na č. 1. 3) jednoznačně vyplývá, že ihned za křižovatkou se opětovně nacházela dopravní značka B20a, omezující nejvyšší povolenou rychlost na rychlost 50 km/h. I při vejití na stěžovatelčino tvrzení o použitelnosti vyhlášky č. 294/2015 Sb., nebylo by ani z tohoto pohledu možné přisvědčit liché argumentaci stěžovatelky, že křižovatka ukončila platnost značky B20a a následný úsek již byl bez jakéhokoliv rychlostního omezení. Obecně totiž platí, že omezení nebo příkaz vyplývající ze svislé dopravní značky končí na vzdálenější hranici křižovatky. Vzdálenější hranice křižovatky však byla v projednávané věci opatřena dopravní značkou B20a, tudíž právní úprava omezení nejvyšší dovolené rychlosti byla zachována i na pomyslně navazující úsek.

[17] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). V nyní projednávaném případě judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelčiny námitky týkající se obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích ve vztahu k úpravě místní.

[18] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[19] K nesouhlasu stěžovatelky a jejího advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet Nejvyšší správní soud uvádí, že se k němu v případě téhož advokáta již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem Předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019-7, či ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017, či sp. zn. 9 As 413/2018. Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat, a zdejší soud odkazuje na relevantní písemnosti.

[20] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který

by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2023

David Hipšr
předseda senátu